

Ironiada

Ivo
Frbežar

1

Garjavi škrbasti
pogrbljeni zgroženi
pretepeni zrušeni
obglavljeni

opiti davljeni
tlačeni podjarmljeni
okrvavljeni
spodneseni

zvezani klani
obsekani odtrgani
brezroki brez nogi
brezsemeni

opetnajsteni jalovi
jezikov odrezanih
gluhonemi
spodneseni

2

Na odprte žile
se pripili
na odprte vene
se privili

zastrupljeno kri
sesali
vroče rane
zalizali

žolč in kri
prepletali
ječanje stok
premešali

iz praznih lobanj
poslednje kaplje pili
divje se s krvjo
ljubili

3

Kri brez obraza
roka brez telesa
glava brez vrata
pljuča brez zraka

lesk brez oči
rdečica brez lica
moč brez moža
usta brez klica

voda brez vodnjaka
veja brez drevesa
cvet brez cvetlice
sanje brez otroka

naročje brez človeka
podoba brez obraza
križ brez Boga
človek brez Človeka

4

Posrkati oči
popiti kri
posušiti solze
posekati moči

potrgati roke
izmozgati možgane
spodsekati noge
odrezati jezike

sestradati želodce
zakleniti misli
zagreniti slasti
spodrezati trpljenje

izgnati želje
spodnesti brezumja
iztrgati lažna srca
zapustiti ljudi

5

Demonska hči
izpij s svojimi grabežljivimi ustnicami
ljubi v svoji zlohotni strasti
pretepaj s svojim bičem

demonska hči
zanihaj v daljne čarobne sanje
lezi v ušesa
potopi se v oči

demonska hči
odpelji v svetlobo in v temo
blišč in bedo
greh in vero

demonska hči
gospodari z mojo dušo
zadevaj z bolečino
ljubi me da pozabim da sem živ

6

Globoko si zarila svoje nohte
divje grabim tvoje prsi
stokam vsako noč
občutim tvoje nežne prste

sanjam vsako noč
v stoletjih tišin
čakam val bleščečih dni
trgam se iz spon

o moja ljuba
nočem postati truplo
smrdeča stvar
ki je ostala po življenju

oba želiva ta čarovni ples
svobodo ples k svetlobi.
Željan tvoje sem krvi.
Globoko si zarila mi nohte v možgane

7

Do kolen zagaženo
do pasu utopljeno
do grla v mulj vraščeno
do ustnic zazidano

žvižg ječanje
smeh jokanje
pok teptanje
ščeбет smehljanje

po dva krika
po dva glasa
po dva vriska
do pekla do neba

tiho mrmranje
rahlo ščeбетanje
cvileče škripanje
hladno drgetanje

Vinko
Möderndorfer

Izbrisana zgodba

... zdaj, ob razpadu vzhodnega bloka, se pojavljajo razni nacionalizmi... kar je normalno...
(H. Kohl – Die Welt)

Nisem pisatelj.

Pravzaprav sem vse do sedaj (ko to pišem) vedno zelo težko karkoli napisal. Celo pisma. Edina izjema so pisma, ki sem jih pisal ženi iz vojske. Pa še celo takrat sem se mučil cele dneve, da sem potem konč-

no spravil skupaj nekaj solznih in nostalgčnih stavkov. Kaj češ, predvsem želja po ženinem telesu je iz mene naredila še kar solidnega pisca hrepenečih, res da mokro solzavih, pa vendar še kar solidnih pisem. Vendar samo za eno leto. Ko sem se vrnil iz daljne Surdulice, nisem nikoli več napisal niti enega pisma. Težave imam celo pri izpolnjevanju obrazcev in pri pisanju najbolj preprostih prošenj. V hipu se ves oznojim. Preprosto nisem človek, ki bi mu pisanje in branje karkoli pomenilo. Moji ženi (zdaj že bivši) pa je branje pomenilo vse. Cele dneve je lahko brala in brala. In minila so leta, preden je ugotovila, da jaz pravzaprav nisem tisti idealen partner, s katerim bi se lahko do dveh zjutraj zanosno pogovarjala o kakšni njeni novo prebrani knjigi. »Medsebojno kulturno neujemanje,« je bil eden od razlogov za najino ločitev. Ampak, da se povrnem k začetku. Začetek je bil takrat, ko